

maše GLASILO SKUPŠČINE OBČINE LAŠKO

delo

Letnik VII. — Laško, september 1973 — Številka 9 (73)

POHOD 1973

PO POTEH OSVOBODITVE

Namen pohoda je bil, da mladi preko neposrednega podoživljanja razmer v času naše revolucije približno spoznajo pomen in veličino NOB ter na ta način okrepijo svoje sposobnosti in pripravljenost za sodelovanje v SLO.

Značilnosti letošnjega pohoda po poteh osvoboditve so tudi v tem, da je bila to druga tovrstna akcija Občinske konference ZMS Laško in smo torej že razpolagali z določenimi izkušnjami, razen tega pa je pohod potekal v času praznovanja občinskega praznika in dneva rudarjev 2. julija in dneva borcev 4. julija. Na ta način smo s svojo prisotnostjo in s programi, ki so se odvijali na partizanskih mitingih in ob krajših komemoracijah pri spomenikih in obeležjih iz časov NOB, prispevali k prazničnemu vzdušju v naši občini.

Najdragocenejši pa so vsekakor vzpostavljeni stiki med mladinci — udeleženci pohoda ter borci in aktivisti NOV, zlasti domačini v posameznih krajih, ki smo jih obiskali. Namestitev, prenočevanje, prehrana, organizacija krajših komemoracij in mitingov po vaseh je bila nujno vezana na sodelovanje z domačini.

NEKAJ PODATKOV O POHODU

V pohodu je bilo skupno 60 udeležencev; od tega

- 7 borcev
- 10 deklet
- 9 pripadnikov JLA
- 34 ostalih udeležencev, med katerimi jih 25 še ni služilo kadrovskega roka.

Pohoda sta se udeležila tudi dva mladince iz pobratene občine Vrbovec.

Pohod je trajal od sobote 30. junija do srede 4. julija. Udeleženci so prehodili peš več kot 120 kilometrov poti: od Zidanega mosta preko Svib-

nega do Vrhovega, Henine, Jurkloštra, Gračnice, Lažiš, Vrha, Tremarj in Kala nazaj v Laško.

Na Svibnem, Vrhovem, Vrhu in Šmohorju je pohodna enota skupno z domačini pripravila partizanske mitinge. Na Svibnem in Kalu smo se udeležili še osrednje proslave občinskega praznika 2. julija oziroma dneva borca 4. julija na Kalu nad Hrastnikom. Vsi udeleženci smo si ogledali tudi spominsko razstavo II. grupe odredov v Radečah in napada na rudnik Laško. Med potjo smo obiskali še večje število spominskih obeležij iz časov NOB, ki smo jih uredili in se po pripovedovanju domačinov seznanili z njihovim pomenom. Del poti so z nami prehodili tudi mladinci iz Hrastnika in Trbovelj, ko so se na ta način seznanili tudi z zgodovino in razmerami v naših krajih.

Ves čas pohoda je poleg štaba pohoda, ki je skrbel za red in nemoten potek pohoda, aktivno deloval tudi 10 članski aktiv komunistov — udeležencev pohoda. Sestal se je na

treh sestankih, na katerih je obravnaval politični pomen te akcije in uresničevanje dogovorov sprejetih pred in med pohodom. Posebno skrb so člani aktiva posvetili posameznikom, ki še niso člani, a so se na pohodu izkazali in bi bili zato sposobni opravljati obveznosti članov ZK.

PRIZNANJA NAJAKTIVNEJŠIM

Aktiv je na svoji seji 4. julija sklenil, da preko Komiteja OK ZKS Laško posreduje OO ZK svoje predloge za sprejem v članstvo naslednje tovarišice in tovariše:

ROPRET MANICO (1956) Sedraž 21,
SELIČ DRAGA (1952), Sedraž 6a,
PLAHUTA JOŽETA — delavec v
ELKOV Laško,
JUGOVIČ VASO — JLA kasarna
Meniha Rajka, Celje,
HLUPIČ MILANA — JLA, kasarna
Meniha Rajka, Celje,
MISMAŠ MIRA — Belovo in
GUČEK MILANA — iz AERO Celje.

(Nadaljevanje na 3. strani)

S POHODA PO POTEH OSVOBODITVE

NAŠI MLADI USTVARJALCI Z OSNOVNIH

DOMAČA NALOGA IN SONČNI DAN

Prihajala je pomlad in v našem razredu je bilo vedno bolj nemirno. Tovarišica razredničarka nam je povedala, da je uspeh padel. Nismo se začudili, saj pomlad in njeni sončni dnevi ne poznajo učenja in domačih nalog.

Tudi takrat, ko sem sedla pred težke matematične probleme in jih poskušala rešiti, je sijalo sonce in veter se je poigraval z vejami dreves. Sedela sem za mizo in gledala otroke, ki so se lovili na travniku pred našo hišo.

»Zakaj so lahko oni zunaj? Jaz pa moram sedeti pred knjigo in gledati številke ter formule, ki mi nočejo dati pravilnega rezultata naloge. Zakaj?«

Klicalo me je sonce, vabilo me je petje ptičkov, vabili so me gozdovi in travniki.

V meni pa je govorilo: »Premagaj se! Napiši nalogo!«

Nisem vedela, kaj naj storim. Čez čas sem se odločila. Zmagali so gozdovi, sonce, travniki in ptički. Odrinila sem knjigo in zvezke ter šla ven. Bilo je lepo, kot je lahko samo v pomladanskem dnevu.

Zvečer sem znova sedla pred nalogo. Čudila sem se, ker sem jo izračunala brez večjih težav.

Tudi sonce, ptice in travniki vedo, kaj je prav.

Marika Krivec, 8.a razred
Osnovne šole Primoža Trubarja
Laško

MOJ DOM

Beseda dom izraža toploto, vendar se vsi tega ne zavedajo.

Beseda dom je zlasti med vojno veliko pomenila, saj je bilo mnogo ljudi brez svojih domov.

Stanujem v Bukovci. Vas je oddaljena od Laškega 6 km. V vasi je veliko polj, travnikov, hiš in gospodarskih poslopij.

Prav sredi vasi stoji moj dom. To je skromna vaška hiša z malimi ok-

LINOREZ BORISA KRAGOLNIKA 6.a RAZRED OSNOVNE ŠOLE ANTONA AŠKERCA RIMSKE TOPLICE

ZAJČEK

Zajček skače po dobravi,
pleše tam v zeleni travi.

Poleti tja po dobravi,
zajčka mladega ustavi.

A prišla je roparica,
ta prešmentana lisica.

Ta privzdignil je ušesa,
in jo ucvril med drevesa.

Ugrabiti zajčka je hotela,
ali sraka jo je prehitela.

Gusti Aškerc, 6.a razred
Osnovne šole Antona Aškerc
Rimske Toplice

ŠPORTNI DAN

Prišel je težko pričakovani športni dan. Učenci višjih razredov osnovne šole smo se zbrali na šolskem dvorišču, smučarji »oboroženi« s smučmi, ostali z malicami.

Ob sedmih smo odšli na Šmohor. Do Rečice smo hodili v vrsti, nato pa smo se razkropili po poti, ki je bila blatna. Vel je topel vetrič. Krošnje smrek so se lahko pozibavale, kakor da bi nas pozdravljale. Iz tal so kukali prvi telohi. Zdelo se nam je, da je že pomlad.

Otvorjeni s smučmi smo lezli navzgor, iz pomladi v zimo — na Šmohor. Pozdravljali so nas ptički s svojim petjem. Čim bolj smo se bližali vrhu, bolj je bila pokrajina zasnežena, manj je bilo teloha, manj ptičjih glasov.

Pot se je vlekla. Hodili smo dve uri. Vroči in prepoteni smo prispeli v kočjo na Šmohorju. Okrepčali smo se, nato pa hiteli na smučišče. Tam nas je čakalo razočaranje.

»Tekme ne bo,« smo zvedeli. Snega je bilo dovolj, a bil je mehak zaradi odjuge. Da bi se pomirili, so nam pripravili tekmovanje v smuku.

Ko smo se vračali v Laško, pot ni bila naporna, ker smo hodili navzdol.

Doma smo pripovedovali o prijetnih doživetjih.

Andreja Vidali, 6.a razred
Osnovne šole Primoža Trubarja
Laško

NA ODKOPU
V RUDNIKU —
LINOREZ UČENCA
MAVRICA
OSNOVNE ŠOLE
PRIMOŽA
TRUBARJA
V LAŠKEM

800 LET JURKLOŠTRA (21)

Čeprav je že Ignacij Orožen leta 1881 zapisal, da Veronikinega groba ne moremo iskati v cerkvi, je ljudska domišljija proglasila to najdbo za Veronikin grob, ploščo pa za njen nagrobnik. Najdba otroških kosti v bivši samostanski cerkvi pa je zbudila še več domišljije. Po Jurkloštru je završalo: menihi so imeli nezakonke otroke, ki so jih umorili in jih skrivaj pokopali v cerkvi!

Zgodovinska resnica je seveda drugačna.

Oba nagrobnika so po odprtju odstranili, dotedanja napisa zbrusili in napisali nanju imena padlih vojakov v I. svetovni vojni oziroma glavne podatke iz zgodovine Jurkloštra ter vzdali na pročelju cerkve na obeh straneh vrat (ti dve plošči sta omenjeni in naslikani v začetku izhajanja tega članka aprila 1971). Na teh dveh ploščah so bila poprej napisana imena pokopanih v latinščini, morda tedaj niso bila več čitljiva, zapisal pa jih je zgodovinar Ignacij Orožen v omenjeni knjigi leta 1881. Iz tega zapisa izvemo, da je bila v enem grobu pokopana l. 1755 Marija Frančiška Khuena, žena sodnika Štefana Mihaela Khuena (torej 300 let po Veroniki), v drugem pa so pokopali 3 sinove jurkloštrskega oskrbnika Janeza Petra von Modersheima, ki so istočasno umrli od epidemije griže leta 1702 (ko že zdavnaj ni bilo več kartuzijanov v Jurkloštru).

Pripovedka, da so leta 1937 našli v cerkvi Veronikin grob in da je plošča na cerkvenem pročelju Veronikin nagrobnik, še sedaj vztrajno kroži po Jurkloštru. Letos so to navedli novinarju, ki je vse napisal in je bilo objavljeno, da so lahko brali po vsej Sloveniji. Da je plošča na cerkvenem pročelju res Veronikin nagrobnik, se je novinar »prepričal« tudi na ta način, ker je na vrhu obeh plošč opazil »celjske zvezde«, torej celjski grb, kakor je zapisal. Na vrhu obeh plošč je vklesan križ, v sredi so tri zvezde, pod njimi pa je polmeseč. V stari Jugoslaviji je bil v skupnem državnem grbu poleg starega srbskega in hrvaškega grba tudi tretji del, ki naj bi simboliziral Slovenijo in je vseboval polmeseč s tremi »celjskimi« zvezdami. Tak »slovenski« grb so leta 1937 vklesali v obe plošči, ko so ju vzdali pred vrati, to pa ne more biti dokaz, da so »celjske zvezde na plošči iz 15. stoletja! Čudno je, da nihče ne pogleda v že omenjeno knjigo Ignacija Orožna »Das Dekanat Tüffer«, kjer sta na str. 339 opisana oba nagrobnika in s tem odpadejo vse pripovedke o Veronikinem grobu v cerkvi in o umorjenih otrocih.

Vprašali boste, kje pa je vendar Veronikin grob. Že zgodovinar Ignacij Orožen je opozoril, da ga moramo iskati ali v pokopališki kapeli ali pa na velikem hodniku, oboje vzhodno od cerkve. Že v prejšnjem nada-

ljevanju je bila objavljena slika kartuzije Pleterje in s pomočjo te slike lahko ugotovimo tudi položaj velikega hodnika in pokopališke kapele v Jurkloštru. Pokopališka kapela v Jurkloštru je bila verjetno na se-

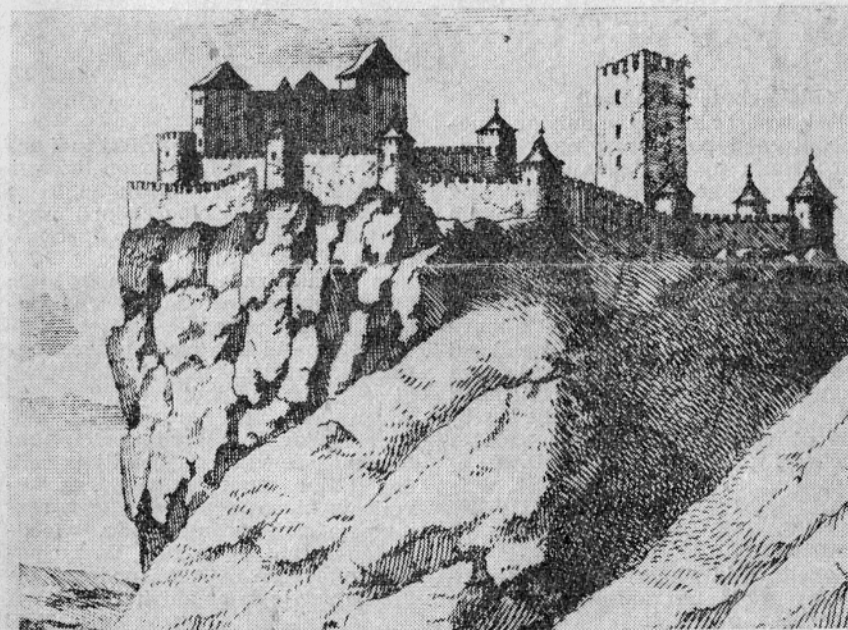

CERKEV V ZIDANEM MOSTU — (RISAL ZUPNIK GAJSNIK OKROG 1750)

danjem vrtu, približno tam, kjer se neha nogometno igrišče z golom, nekako pod fizolom, ki sedaj tam raste, oziroma nekoliko južneje od tega; veliki hodnik je pa v obliki pravokotnika obdajal ves ta prostor. Na graščinskem vrtu so že večkrat odkrili votline, ki kažejo na nekdanje grobove ali hodnike.

Zalostna usoda Veronike Deseniške je navdihnila številne pesnike in pisatelje, da so pisali o tem v slovenskem, hrvaškem, češkem in nemškem jeziku. V slovenščini so o tem napisali gledališke igre (drame) Josip Jurčič, Oton Zupančič, Anton Novčan in dr. Bratko Kreft. Pesnik Oton Zupančič v svoji žalogri (tragediji) Veronika Deseniška omenja večkrat tudi Jurklošter kot Veronikino zadnje počivališče. V zadnjem dejanju pravi grof Friderik Veroniki: »V Jurkloštru, tam bova oba molčala«. V II. dejanju pripoveduje grof Herman II. sinu Frideriku, kako je obdaril kartuzijanske samostane Pleterje, Bistvo in žički samostan; Friderik mu odgovori: »Zares, bogato si jih odobrotil; jaz, oče, pa Jurklošter jim okitim, da bo vse leto kot zeleni Jurij«. Tako je z zgodbo o Veroniki Deseniški prišlo v zgodovino tudi ime Jurkloštra.

Pesnik Oton Zupančič je dobro označil Friderikovo naklonjenost do (Nadaljevanje na 6. strani)

CELJSKI GRAD, DESNO FRIDERIKOV STOLP

ŠOL RIŠEJO IN PIŠEJO...

MOJ NAJLJUBŠI KOTIČEK

Pomlad, poletje, jesen so moji najljubši letni časi. Takrat sem najraje pri stari mami. Na deželi stoji njena hiša. Obkrožajo jo številna drevesa.

V zgodnjih poletnih jutrih, ko prvi sončni žarki žejno srkajo kapljice rose iz cvetličnih čaš, se odpravim proti gozdu, kjer imam svojo jaso. Ni velika. Na njenem robu pa je skrit panj, na katerem najraje sedim. Opazujem prebujanje narave. Takrat mi je zelo lepo. Če sem žalostna, se zatečem v svoj kotiček. Prav tako, če sem vesela.

Zgodaj spomladi, ko vzcvetejo prve cvetice, odidem na svojo jaso. Dobro jo poznam. Vsak kotiček. Vem, kje najprej vzcvetejo vijolice, cvetice, ki jih imam najraje. Kje je skrit grm drobnih, mehkih mačic. Kje so rumene trobentice. Opazujem cvetlice. Ne, ne trgam jih. Imam jih rada. Vendar samo, če so žive, če niso potrpane, pomorjene.

Poleti, ko nimam šolskih obveznosti, saj so počitnice, večino prostega časa preživim na svoji jasi — v svojem najljubšem kotičku. Sanjarim. Obujam spomine. Še v toplih poletnih večerih sem v gozdu — na svoji jasi. Včasih se bojim, da mi bo kdo jaso ukradel. Rada bi, da bi je nihče ne odkril, da bi bila samo moja.

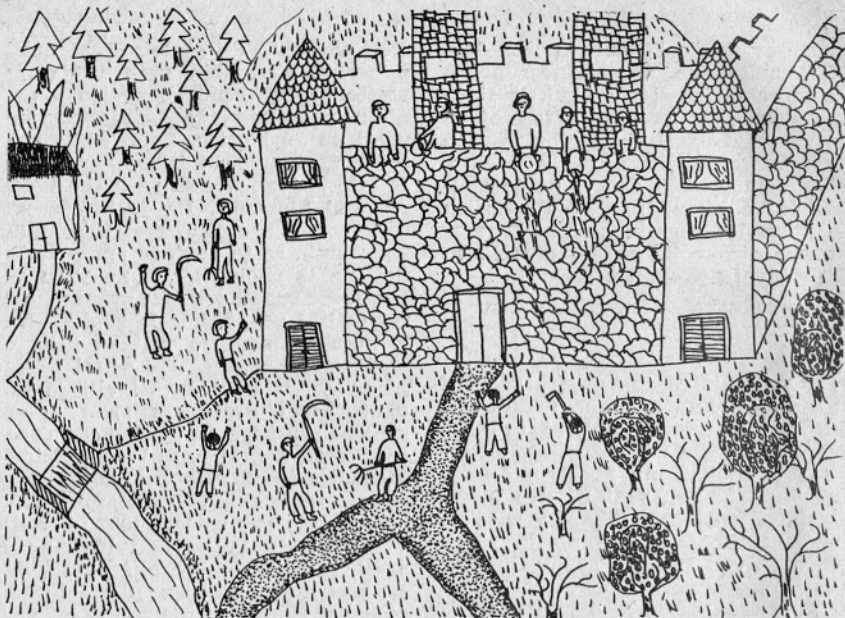
Jesen je. Trave zorijo. Prijeten vonj. Prelepo je sanjariti. Odkrila sem, da je na moji jasi tudi kostanj. In kako? Stopila sem na ježico ter se zbodla.

Komaj čakam, da bo pomlad. Prava pomlad. Da bom lahko hodila na svojo jaso — v svoj najljubši kotiček.

Magda Dornik, 6.c razred
Osnovne šole Primoža Trubarja
Laško

LINOREZ RUDIJA ZUPANCA, 6.a RAZRED OSN. ŠOLE ANTONA ASKERCA RIMSKE TOPLICE

KMECKI UPOR — RISALA DERNOVSEK IRENA, 6.b RAZRED OSN. ŠOLE ANTONA ASKERCA RIMSKE TOPLICE

VLAK

Mimo hiše vlak sopiha,
kam se mu mudi?
Pelje, pelje tja v Celje
potnike z vseh strani.

Vozi, vozi dan za dnem,
da pomaga vsem ljudem,
če ima pa kaj zamude,
liši od njih očitke hude.

Marjetka Stopar, 3. razred
Osnovne šole Antona Aškercarja
Rimske Toplice

PO POTEH OSVOBODITVE

(Nadaljevanje s 1. strani)

Aktivnost aktiva komunistov v pohodni enoti pa ni bila zgolj v evidentiranju in predlaganju kandidatov za sprejem v ZK, temveč je aktiv razpravljal tudi o tekočih problemih ter o izvajanju celotnega programa akcije. Na zaključku je aktiv predlagal zboru pohodne enote svoja stališča o uspešnosti pohoda ter o posameznikih, ki jih je zaradi njihove prizadevnosti in uspešnosti predlagal za sprejem v ZK oziroma evidencialno kot možne kandidate. Pohodni enoti je nadalje predlagal, da izreče posebno pohvalo namestniku komandanta pohoda tov. ŠTERBAN TONETU, ekonomu, tov. BLAGOTINŠEK PETRU, kuharju JAKOPIČ LUDVIKU ter MAGDI GORIŠEK in KOŠIR TONETU.

Stališča, ki jih je zbor pohodne enote sprejel na zaključku, govorijo predvsem o tem, da je pohod dosegel svoj namen v celoti in so bile vse težave uspešno premagane kljub veli-

kim fizičnim in organizacijskim naprom.

Pobudniki se ob tej priliki tudi zahvaljujemo vsem družbenopolitičnim organizacijam in vsem drugim, ki so moralno in materialno podprli organizacijo pohoda. Posebno zahvalo smo dolžni organizaciji borcev NOV in njenim prizadevnim članom, ki so nas spremljali in nam bili v vzpodbudo ves čas pohoda.

Udeležba bi bila glede na zanimanje sicer večja, vendar zaradi nalog, ki so jih imeli mladi v zvezi s praznovanjem občinskega praznika, dneva rudarjev in otvoritvijo TIM, ni bilo mogoče vsem zagotoviti prostih dni. Kljub temu je število prostovoljcev, ki so se udeležili tega razmeroma napornega pohoda, vzpodbudno in nas prepričuje, da bo potrebno, seveda ob večji podpori, tovrstne akcije še organizirati.

KOMITE
OBČINSKE KONFERENCE
ZMS LAŠKO

KMEČKI PUNTARJI V JURKLOŠTRU 1573

NADALJEVANJE TRETJEGA DELA

G. A. KOS: BITKA PRI KRŠKEM — SLIKA V POSLOPJU IZVRŠNEGA SVETA SR SLOVENIJE

Ko je Šterc prispel na Planino, so ga planinski tržani in preostali puntarji prijeli in hudo pretepli ter pripeljali na planinski grad, kjer ga je grajski oskrbnik Štefan Siebenaicher vrgel v ječo.

Jurklošter je bil tedaj sicer še last kartuzijanov, vendar v samostonu ni bilo nobenega meniha več. Od leta 1564 dalje je imel samostan v upravi papeški nuncij Zaharija Delfin z namenom, da bi uredil samostansko življenje in poplačal dolgove. Nuncij in njegov oskrbnik pa sta skrbela le za svoj žep in nista uredila samostanskega življenja. V tistem času je bil oskrbnik v Jurkloštru Krištof Prunner (Brunner). O doživljajih s puntarji je oskrbnik poročal glavarju baronu Ungnadu v Celje in iz njegovega pisma dobimo zanimive podatke.

Dne 5. februarja 1573 je prišel do Jurkloštra glas, da prihajajo puntarji od Pilštajna na Planino in da bodo nadaljevali pot do Jurkloštra in naprej v Laško (o Gregoričevi voj-

ski na Lisci najbrž niso ničesar slišali, ker je tako nenadno spremenila smer). Prunner je slišal tudi govorice, da so puntarji zelo sovražno razpoloženi proti duhovščini in samostanom in da nameravajo opleniti samostansko pristavo na Marofu in odvesti od tam vso živino, ki jo je bilo zelo veliko. Čim je oskrbnik za vse to izvedel, se je hotel sam prepričati o načrtih puntarjev, zato je poslal na Planino dva samostanska podložnika in svojega zaupnega hlapca. Ta trojica je na Planini prišla do Šterca, za katerega oskrbnik piše, da so ga klicali kapetan; že vnaprej so Štercu zagotovili, da na puntarje v Jurkloštru ne bodo streljali. Puntarji so jurkloštrskim oglednikom odgovorili, da bodo prišli v Jurklošter, ne bodo pa prizadejali škode ne samostanu, ne podložnikom, ne Marofu.

Naslednjega dne, 6. februarja 1573, je prišla v Jurklošter velika množica puntarjev, seveda od nasprotni strani kakor jih je oskrbnik čakal. Prun-

ner je zapisal, da ni mogel presoditi, koliko jih je bilo, mi pa vemo iz drugih virov, da jih je bilo okrog 600. Oskrbnik je po govorici opazil, da niso bili Slovenci, ampak Hrvatje, Zagorci. V samostanu sta bila poleg oskrbnika še njegova dva brata, dalje Štefan Plächler (kaj je bil ta mož, ne vemo) in trije hlapci; od podložnikov se je samo eden, Boštjan Fink, zatekel s svojo ženo, otroki in s premoženjem v samostan, ostali podložniki pa so simpatizirali s puntarji in se pred njimi niso skrivali. Torej 9 odraslih ljudi in nekaj otrok v samostanu, zunaj pa 600 puntarjev. Puntarji so se ustavili na hribu, verjetno na drugi strani Gračnice, pred samostan pa je prišel puntarski kapetan (Ilija Gregorič) z nemško govorečim bobnarjem, ki je tolmačil. Kapetan (tako ga oskrbnik v pismu imenuje) je od Prunnerja zahteval, da postreže puntarjem s hrano in pijačo, če tega ne stori, mu bo slaba predla.

Oskrbnik je vprašal Gregoriča, kaj išče v samostanu in kdo ga je sem poslal. Gregorič je odgovoril, naj se ne boji, ker mu ne bo nič žalega storil; puntarji so se odpravili na pohod, da bi odpravili različne davke in da bi odstranili tiste župnike, ki govore na prižnici o teh davkih, namesto da bi oznanjali božjo besedo in o davkih molčali. Nedaleč od Jurkloštra, tako je rekel Gregorič, je 60.000 puntarjev in vsak dan se jim pridružijo novi; borili se bodo tudi 9 let, samo da se povrne stanje, kot je bilo pred 100 leti. Ta Gregoričeva izjava je zelo zanimiva. V njej je razodel puntarski program: odprava številnih davkov in dajatev, odstranitev župnikov, ki so postavili prižnice v službo graščakov in zahteva po »stari pravdi«. Ta izjava je redke primer, da je eden od vrhovnih puntarskih voditeljev spregovoril med uporom o puntarskih načrtih.

(ČETRTI DEL SLEDI)

ZDRAVSTVENI DOM CELJE

RAZPORED DEŽURNE SLUŽBE

ZA ČAS OD 15. 9. DO 30. 10. 1973

DEŽURNI
ZDRAVNIK

V SEPTEMBRU

V OKTOBRU

BABURAK-GRAKALIČ
dr. Vesna

18., 25., 28., 29., 30.

2., 9., 16., 23., 30.

DOLANC dr. Jože

20., 27.

4., 5., 6., 7., 11., 18., 25.

PEČAR dr. Samo

17., 24.

1., 8., 12., 13., 14.,
15., 22., 29.

VELIKONJA dr. Tone

19., 21., 22., 23., 26.

3., 10., 17., 24., 26., 27., 28.

VURNEK dr. BRANKO

15., 16.

19., 20., 21.

Potrebni obiski na domu naj se naročajo pri posameznih zdravnikih v času njihove ordinacije.

Zdravnik, ki nastopi ob delavnikih ob 19. uri dežurno službo, je doma v stalni pripravljenosti od 14. do 19. ure.

800 LET JURKLOŠTRA

(Nadaljevanje s 4. strani)

Jurkloštra; res je ob raznih prilikah bogato obdaril samostan, posebno odkar je bila tam pokopana Veronika. Za cerkev sv. Egidija v Zidanem mostu smo že slišali, da jo je dal postaviti vojvoda Leopold VI. Babenberški in da je menda tudi mostnino s tega mosta naklonil Jurkloštru leta 1224. Dvesto let pozneje, 1423, je papež Martin V. podelil celjskemu grofu Frideriku II. pravico patronata nad to cerkvijo (grof je s tem dobil pravico predlagati duhovnika za to cerkev, moral je pa tudi skrbeti za vzdrževanje cerkve). Friderik je to svojo pravico uporabil na ta način, da je cerkev vtelesil (pripojil) samostanu v Jurkloštru, kar je pa-

pež Evgen IV. dvakrat (1431 in 1434) potrdil. S tem je ostala cerkev v Zidanem mostu trajno zvezana z Jurkloštrom. Samostan je užival dohodka, ki jih je prinašala ta cerkev (seveda jo je moral tudi vzdrževati) in je postavljaj kaplana za to cerkev.

Odkar je bila cerkev v Zidanem mostu podrejena samostanu v Jurkloštru, je bila izvzeta iz oblasti župnika v Loki pri Zidanem mostu in tudi iz oblasti škofa in je bila podrejena samo redovnim poglavarjem, najprej kartuzijanskim, nato pa jezuitskim. Ta zveza Zidanega mosta z Jurkloštrom je ostala do 1773, ko je bil razpuščen jezuitski red. Še iz srede 18. stoletja imamo podatke, da mežnar v Zidanem mostu ni pustil v

cerkev župnika Gajšnika iz Loke, ki je cerkev narisal in opisal za svoj krajepis. Mežnar se je namreč bal, da bi župnik svoj obisk v cerkvi smatral za izvajanje oblasti nad cerkvijo, do česar ni imel pravice. Župnik si je smel samo skozi okno ogledati cerkev, da jo je lahko opisal. Ta nenavadna zveza Zidanega mosta z Jurkloštrom je nastala po volji obeh dobrotnikov Jurkloštra, Babenberžanov in celjskih grofov. Vojvoda Leopold je z mostnino dal

GIBANJE PREBIVALSTVA V OBČINI

POROKE

LAŠKO

— GREŠAK IVAN, rudar, iz Turja in VETERNIK MAGDALENA, gospodinjska pomočnica iz Belovega;

— VRBNAK KONRAD, mesar, Laško in PAŠČINSKI BRIGITA, tkalka iz Marijine vasi;

— OSTANEK FRANC, tehnični risar iz Ljubljane in POLANC MARIJA, monterka šalterjev iz Tevé;

— PIŠEK MARTIN, mehanikar, Lahomno in SEN DANICA, ekonomski tehnik, Debro;

— KOŠIČ STANISLAV, strojni ključavničar iz Klenovega in RUPNIK DRAGICA, blagajničarka iz Smarjete;

— JAZBINSEK ANTON, jedkar s kislino iz Trnovega in ZAGOZDA ANICA, vezalka kartonov iz Hrastnika;

— BABIČ MARIJAN, špeditist PTT in KRAMPUSEK DARINKA, delavka, oba iz Laškega;

— GRASIČ JOŽEF, stavbni klepar iz Smarjete in STOR MARIJA, šivilja iz Udmata;

— DEŽELAK SILVESTER, žagar iz Lokavca in KLEPEJ JOZEFA, lakirarka iz Obrežja pri Zidanem mostu.

RADEČE

— JAMŠEK IVAN, natakhar iz Radeč in MLADIČ VLASTA, delavka v Zlatarni iz Celja;

— HROVAT JOŽE, delavec iz Zidanega mosta in BREČKO MARIJA, modna modelarka iz Obrežja;

— GOLOB ANDREJ, kovinostrugar in

NOVINEC BOJANA, ekonomski tehnik, oba iz Radeč;

— KOŠIR BRANKO, strojevodja in BRATUSEK BOŽENA, gostinska delavka, oba iz Radeč.

SMRTI:

LAŠKO

— RUDOLF JOŽE, (66), upokojenec, Debro 13;

— ŠUNTA ALOJZ, (86), upokojenec, Laško, Kidričeva 3;

— VELJAČIČ Mumin, (70), ogljar, Rečica 122;

— LAPORNIK MARIJA, (74), gospodinja, Sedraž 1.

JURKLOŠTER

— BURIN KRISTINA, (80), upokojenka, Lahov graben 25;

RADEČE

— MEKŠE MATILDA, (51) upokojenka, Obrežje 91;

— POHAR MARIJA, (75), upokojenka, Močilno 4;

— BERVAR ANTONIJA, (75), preužitkarka, Svibno 26;

— JANKOVIČ TOMO, (25), pleskar, Brđani—Kozarac, BiH;

— COLLAUTTI IVANKA, (80), upokojenka, Radeče 159.

VSE NAROČNIKE, KI ŠE NISO PLAČALI LETOŠNJE NAROČNINE, PROSIMO, DA TO STORE DO KONCA TEGA MESECA IN NAROČNINO NAKAŽEJO NA ŽIRO RAČUN
50710-637-55419

Jurkloštru dober vir dohodkov, saj je bil most gotovo vedno dobro obiskan, celjski grof Friderik pa je to zvezo še utrdil s pripojitvijo cerkve samostanu, tako da je bil Jurklošter gospodar Zidanega mosta v gospodarskem in duhovnem oziru. Mostnina je trajala do leta 1442, ko je bil most podrta v borbi med celjskimi grofi in cesarjem Friderikom III. Habsburškim, torej več kot 200 let. Cerkev pa je bila 340 let podložna Jurkloštru, po ukinitvi jezuitskega reda je še nekaj časa životarila, 1808 je bila opuščena in nato podrta, zadnje ostanke so odstranili 1847 ob gradnji kolodvora, glavni oltar pa so prenesli k Sv. Mihaelu nad Laškim. Kjer je danes postavljen kot stranski oltar.

(NADALJEVANJE PRIHODNJIČ)

RAZPORED DEŽURNE SLUŽBE VETERINARSKÉ POSTAJE LAŠKO

ZA ČAS OD 15. 9. DO 15. 10. 1973

1973	Zivinozdravnik	Telefonska številka
15. 9.—17. 9.	Dipl. vet. Zeleznik Egon, Strmca 6	
22. 9.—24. 9.	Dipl. vet. Vahtar Boris, Radeče	(Klicati LM Radeče)
29. 9.—1. 10.	Dipl. vet. Vahtar Boris, Radeče	(Klicati LM Radeče)
6. 10.—8. 10.	Dipl. vet. Zeleznik Egon, Strmca 6	
13. 10.—15. 10.	Dipl. vet. Zeleznik Egon, Strmca 6	

Dežurstvo v zgoraj navedenih dneh traja od 12. ure prvega dne do 7. ure zjutraj tretjega dne.

Dežurni veterinar opravlja umetno osemenjevanje v času dežurstva na poziv lastnika plemenice na določenem mestu.

»Naše delo« izhaja mesečno — Izdaja Skupščina občine Laško — Urejuje uredniški odbor — Glavni in odgovorni urednik Lev TIČAR — Uredništvo in uprava: Laško, Ulica Borisa Kraigherja 2, telefon 73-045, interna številka 007 — Cena za številko 1 din — Ziro račun pri Službi družbenega knjigovodstva, podružnica Laško št. 50710-637-55419 Rokopise, objave in oglase za vsako številko sprejemamo do 15. dne v mesecu — Nenaročenih rokopisov ne vračamo — Tisk in klíšej AERO kemična in grafična industrija Celje — Glasilo je oproščeno temeljnega davka na promet proizvodov na podlagi mnenja Republiškega sekretariata za informacije SR Slovenije (št. 421-1/72 od 30. maja 1973)